

var næppe kommen højere end til anden Sal, og her standsede hun.

„Gud være lovet!“ udbrød han ved sig selv og trykkede Haanden til Hjertet, som var ved at sprænges. Men i det samme hørte han hende gaa videre opefter.

Endnu forsøgte han at foresnakke sig selv, at han tog fejl. Maaske var det slet ikke Vilhelmine men en af hendes Søstre eller en anden Dame, der lignede hende, og som ogsaa havde en blaa Fløjlschat med sort Fjer.

Hun var nu naaet til fjerde Sal.

Standsede hun ikke? ... Nej. Hun gik videre, og han hørte en Dør blive aabnet, endnu før hun var naaet helt op. „God-dag,“ blev der sagt. Det var Frandsens valne Stemme. Saa lukkedes Døren, og alt var stille.

Som en Vanvittig sprang han op ad Trappen. Men midtvejs standsede han med et voldsomt Ryk og gjorde et nyt Forsøg paa at besinde sig. Han sagde til sig selv, at nu galdt det om at være fuldkommen rolig og vise sig Situationen overlegen. Frem for alt ingen Scener, der gjorde ham latterlig! Ingen Overilelse!

Med lange Skridt listede han videre opefter som en Abe, der gaar tilvejs i et Træ. Udenfor Vennens Dør stod han et Øjeblik og lyttede, idet han lagde Øret ned til Brevspalten. Han kunde tydeligt høre dem tale derinde, naar ikke Vognlarmen udefra overdøvede dem.

„Nu rolig, John!“ formanede han sig selv og trykkede paa Klokkeknappen..

Da der ikke straks blev lukket op, beholdt han Fingren paa Knappen og gav sig samtidig til at dundre paa Døren.

„Luk op!“ raabte han. „Det er mig! ... Jeg veed, du er derinde, Vilhelmine! I lukker øjeblikkelig op, eller jeg henter Politiet!“

Da stadig ingen aabnede, sparkede han i Desperation til Døren og rykkede i Laasen, mens han blev ved at skrige, at han vilde hente Politiet.

Spektaklet kaldte Husets Beboere til. Ud af en halvaaben Dør lige overfor kiggede et Par forskræmte Barneansigter frem, og